

Bilo je vse tako lepo, da sta si Jožek in Tonček zaželela, da bi mogla hoditi vedno po teh pisanih livadah, trgati dehteče cvetje in piti mamljivi vzduh in tople solnčne žarke.

Prvo pomladno jutro je pogledalo skozi okno v Klančarjevo in Megličevo hišo. Tonček in Jožek sta dvignila glavo na postelji in radovetno pogledala skozi okno, kakšna je pomlad. O joj, kako sta se začudila, ko sta videla namesto cvetja — debelo sneženo odejo. To naj bi bilo pomladno jutro! Oj ubogi zvončki, ki so morali ukloniti ponižne glavice osornemu mrazu in nadležnemu snegu.

Ko so naredili domači gaze od hiše do hiše, sta se sešla tudi Klančarjev Jožek in Megličev Tonček. Silno sta se hudovala na kruto zimo, ki tudi sedaj še ne premine, ko so gospod učitelj dejali, da se danes začne pomlad — in so tudi Megličev oče tako brali v pratiki.

Klančarjev oče pa so se veselili, da so tako dobro pogodili vreme.

Mokriški.

Pesem sirote.

Čez cvetno polje
Angelica gre
in pesem poje
otožno tako:

„Spet vesna je prišla vesela,
a zame malo je veselja
prinesla;
in malo rož na mojo pot
potresla.

Kako naj bila bi vesela?
Najbolj ljubeče je srce
na svetu mamice;
a to veliko mi srce
oklepa ozek grob . . .“

Čez cvetno polje
Angelica gre,
na licih blesté
ji svetle solzê . . .

Bogumil Gorenjko.

